

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2021

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org

Geachte lezer, beste donateur,

Inmiddels zijn we bijna twee jaar verder en draait voor de kinderen in Peru nog steeds een groot gedeelte van hun leven om corona. De Peruaanse regering heeft al besloten, dat de scholen pas in maart 2022 zullen opengaan en dit betekent dat wij nog steeds in kleine groepjes les geven of via een mobiel telefoontje.

In deze nieuwsbrief deel ik graag de mooie verhalen met jullie over het leven van een alleenstaande Peruaanse moeder en de diploma uitreiking van de eerste naaiopleiding van Hogar de Cristo, de werkervaring van onze kok Ymagery in Ayacucho en de verhalen van onze maatschappelijk werkers en psychologen over hun werk met onze niños en gezinnen.

Het is hartverwarmend dat we dankzij jullie steun, ondanks de onzekere tijd waarin we leven, toch de zon kunnen laten schijnen voor de Peruaanse Kinderen van de Zon en we hopen dat jullie ons werk ook in 2022 blijven steunen.

Veel leesplezier en bedankt voor jullie warme belangstelling, Marianne Schepers.

Statiegeldactie Jumbo

In mijn nieuwsbrief van juni 2021 deed ik een oproep aan jullie, om tijdens de warme zomerdagen jullie dorst goed te lessen en al jullie lege flessen in te leveren bij Jumbo de Laak in Uden, omdat de opbrengst van de statiegeldbonnen voor Kinderen van de Zon zou zijn.

Uit handen van Sandra kreeg ik na afloop van de actie het prachtige bedrag van €307,55 overhandigd, met daarbij de woorden dat ze nog niet vaak zo'n hoge opbrengst in slechts twee weken tijd hadden gehad.

Wat kunnen we deze donatie goed gebruiken voor onze koksopleiding aan straatjongeren! Het is dan ook prachtig dat een supermarkt zoals de Jumbo onze kansarme jongeren kansrijker maakt.

Terugblik op 2021

(door Marianne, voorzitter)

Lieve donateurs,

Ook dit jaar loopt weer ten einde en ook in deze nieuwsbrief kan ik jullie niet beloven dat het woordje corona niet meer zal vallen, aangezien corona nog steeds deel uitmaakt van ons dagelijkse leven. In mijn terugblik van vorig jaar schreef ik dat, in de ruim 20 jaar dat ik in Peru werk, 2020 het meest onzekere jaar was van al die jaren. Maar eerlijk is eerlijk, ook 2021 heeft daar niet voor onder gedaan!

Onlangs las ik dat door de wereldwijde economische gevolgen van de coronacrisis 500 miljoen mensen extra in armoede terecht kunnen komen. Dat is zo'n 8% van de wereldbevolking. Dit zou de wereldwijde strijd tegen armoede in één klap met 10 jaar terugwerpen, in sommige regio's zelfs met 30 jaar. Om deze ramp te voorkomen, moeten rijke landen nu maatregelen nemen om ontwikkelingslanden bij te staan. Deze crisis treft iedereen, maar raakt vooral mensen in armere landen onevenredig hard.

Hoewel Peru in de eerste coronamaanden een strenge, door het leger gehandhaafde, lockdown instelde, sijpelde corona toch door de maatregelen heen. Ruim 60% van de Peruanen heeft geen vast werk, geen contract en al helemaal geen vangnet bij werkloosheid. Zij verdienen hun dagelijkse geld op markten, in restaurants, als schoonmaker, taxichauffeur of straatverkoper. Door de strenge lockdown hebben velen hun inkomen verloren. Voor honderden miljoenen mensen dreigt daardoor een terugval in armoede. Voor onze kinderen is deze tijd nog eenzamer en problematischer dan voorheen. Hun schoolvakantie begon in december 2019 en sindsdien zijn de schooldeuren

niet meer opengegaan. Al die tijd zitten zij thuis, zonder onderwijs en zijn onze mobiele telefoonlessen het enige onderwijs dat ze krijgen.

Uit nieuwe cijfers blijkt dat het aantal coronadoden in Peru een stuk hoger ligt dan tot nu toe werd gerapporteerd, waarmee het land in één klap het zwaarst getroffen is. Het verhaal van Peru is het verhaal van heel Latijns-Amerika: armoede en ongelijkheid maakten een effectieve bestrijding van de pandemie onmogelijk. Als vergelijking: Nederland heeft ongeveer 17,5 miljoen inwoners en 20.000 doden door corona en Peru heeft 33 miljoen inwoners en ongeveer 201.000 doden.

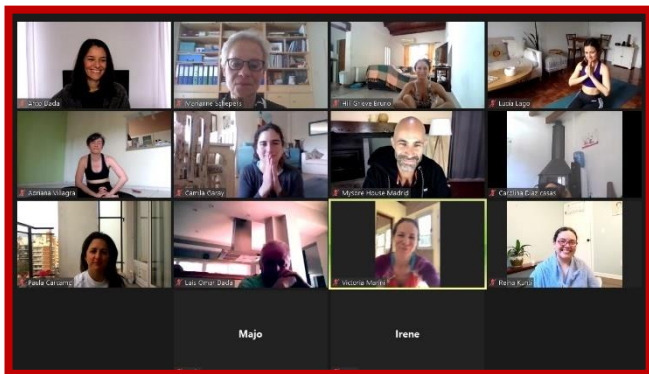

En toch hebben we ondanks alle onzekerheden en problemen ook dit jaar, dankzij de warme steun van velen, weer veel mooi werk kunnen doen. We konden doorgaan met het uitdelen van voedselpakketten aan de gezinnen en met het geven van onderwijsmaterialen en onderwijs. Dankzij een paar prachtige donaties hebben we de sanitaire voorzieningen van ons opvanghuis Hogar de Cristo kunnen renoveren en zijn we voorzichtig kunnen starten met een eigen bron van inkomsten. In september vorig jaar zijn we gestart met een naaiopleiding voor de jongeren van Hogar de Cristo en onlangs hebben onze leerlingen vol trots hun diploma in ontvangst genomen. We kunnen een lokaal gaan omtoveren tot speeltheek. Verder hebben een lieve tante en een vriend met het einde van hun leven een nieuw begin geschonken aan onze leerlingen.

We zijn trots en dankbaar op al het mooie werk dat we ook dit jaar hebben kunnen realiseren en danken jullie hiervoor uit de grond van ons hart. We zien het nieuwe jaar vol vertrouwen tegemoet.

Een Zonnegroet voor de Kinderen van de Zon (door Marianne)

Vele jaren geleden volgde onze jongste dochter een yoga-zomercursus in Rotterdam van een buitenlandse yogadocent. Op de dag dat zij de yogadocent, Luke, moest betalen was haar portemonnee in de kleedkamer gestolen. Hierdoor moest ze haar bankrekening blokkeren. De docent gaf aan dat, zodra ze weer geld kon afhalen, ze deze betaling maar aan een goed doel moest geven. Nou, daar hoefde ze niet lang over na te denken en schonk het aan de Peruaanse kinderen van Kinderen van de Zon.

Onlangs was een yogadocent uit Madrid, José, op vakantie in Portugal. Hij nam daar yogalessen en toen hij op het einde van zijn vakantie de docent wilde betalen zei deze man dat hij het maar moest overmaken naar de stichting van Marianne Schepers. Wat bleek, Luke had inmiddels een yogaschool in Portugal. Wat mooi dat Luke na al die jaren ons project nog niet was vergeten! José maakte een mooie donatie over en gaf aan dat hij al langere tijd erover nadacht om steun te bieden aan kansarme kinderen. Een week later organiseerde hij een virtuele yoga challenge speciaal voor onze stichting, de 108 Zonnegroeten voor Kinderen van de Zon. Deelnemers uit Zuid-Amerika en Spanje namen hieraan deel en hun betaling voor deelname stelde José beschikbaar voor het werk van onze stichting.

Door de eeuwen heen is het getal 108 een mythisch getal. Om speciale momenten in het jaar te 'vieren' worden bijvoorbeeld 108 zonnegroeten gedaan. Door 108 zonnegroeten te doen, groet men de zon die ons levensenergie geeft. Het is prachtig dat José met zijn yoga challenge nieuwe levensenergie en de zon laat schijnen voor onze Peruaanse Kinderen van de Zon.

Onderstaand deel ik de verhalen van onze projecten in Arequipa met jullie.

Wandeltochten met jongeren Hogar de Cristo (door maatschappelijk werkster Lupe)

De stress, angst en onzekerheid van de COVID-pandemie kan iedereen opbreken, maar voor kinderen en tieners kan het zelfs emotioneel nog veel zwaarder zijn. Doordat we, zeker tijdens de quarantaine, regelmatig telefonisch contact met onze jongeren hebben hoorden wij dat het emotioneel gezien slecht ging met verschillende jongeren van ons opvanghuis Hogar de Cristo, vooral door relatieproblemen thuis tussen ouders, problemen met hun gezondheid, slecht slapen, depressieve gevoelens en eenzaamheid. En bij Randal door het gemis van zijn overleden moeder.

Dat bracht mij, als maatschappelijk werkster van Hogar de Cristo, op het idee om regelmatig in het weekend met deze jongeren stevige wandeltochten te gaan maken en onderweg zelf ons eten te koken. Met als doel hen de mogelijkheid te bieden zichzelf en de ander beter te leren kennen en tijdens deze tochten hun problemen te kunnen delen en loslaten. Enkele zaterdagmiddagen ging ik op pad met Randal, Doris, Yanira, Paolo, Kira en Carlos. Ook Henry, een van onze oud-leerkrachten, nam deel aan deze hyke. Om 08.00 uur vertrokken we bij Hogar de Cristo en van daaruit liepen we naar de Chilirivier. Vooral voor Randal was het een zware tocht, omdat hij veel overgewicht had en het dragen van een mondmasker zijn ademhaling erg beperkte. Maar door regelmatig een rustpauze te nemen volbracht ook hij de tocht. Bij aankomst op de plaats van bestemming gingen we tezamen

met kaarten een spel doen, dat tot doel had hun denk- en communicatieprocessen te verbeteren, omdat dit hen de kans biedt om hun vaste- en gebruikelijke denkwijzen te veranderen of los te laten.

En dit hielp ook om het ijs tussen ons allemaal te breken en om elkaar beter te leren kennen. We zagen dat het voor Randal nog erg moeilijk was om zichzelf te geven. Daarom organiseerden we daarna spelletjes, zoals stenen gooien in de rivier, om hen hun boosheid of angsten eruit te laten gooien. Maar ook spelletjes zoals verspringen in het zand en pootje baden in de rivier. Het was mooi om te zien dat Randal genoot van het één zijn met de natuur, maar we realiseerden ons ook dat het omgaan met zijn verdriet een traag proces is dat geleidelijk verloopt. Maar ook van het samen een potje koken aan de rivier genoot hij met volle teugen.

Deze wandeltocht heeft niet alleen Randal maar ook zijn leeftijdsgenoten erg geholpen om met elkaar te praten over hun doelen en hun toekomst, hun zorgen over de coronapandemie en de problemen rondom de quarantaine en om door middel van spelletjes in contact met elkaar en met de natuur te komen. En voor Randal was het een grote steun bij het rouwproces over het verlies van zijn moeder. Het was ook heel fijn dat Henry erbij was, want Randal heeft veel vertrouwen in hem en kan het goed met hem vinden, waardoor hij uiteindelijk in staat was om zich beter te uiten. De tieners waren blij en gaven aan zich te verheugen op onze volgende tocht. Een paar weken later liepen we naar de boerderij van de familie van Doris, bij de rivier in Yura. Ook deze dag werd afgesproken dat we allemaal samen zouden koken in de vrije natuur.

Daarom gingen we eerst naar de Pesquero markt en vervolgens vertrokken we richting Yura. Wat was het mooi om te zien dat de jongeren uit zichzelf aanboden om onze bagage te dragen, dat ze elkaar steunden! Maar bovenal om te zien dat Randal aan zijn overgewicht had gewerkt en dat hij daardoor veel gemakkelijker liep, enthousiaster was dan de vorige wandeling en meer aandacht had voor zijn vrienden. Toen we bij de boerderij van Doris aankwamen pauzeerden we een half uur om een lekker stuk fruit te eten, even naar de rivier te gaan kijken en de taken te verdelen. Ook deze keer kookten we allemaal samen en ons middagmaal bestond uit een stoofpot van gekookte aardappelen, gekookte maïs met ui en vlees. De taken werden als volgt verdeeld: de mannen moesten hout verzamelen.

Randal en zijn vrienden gingen op zoek naar brandhout, dat aan de andere kant van de rivier lag. Het was mooi om te zien hoe ze de taken verdeelden en ze elkaar hielpen om de rivier over te kunnen steken. En de vrouwen moesten de uien pellen en de Qoncha (kookplaats) klaarmaken. Hiervoor moesten zij eerst een gat in de grond graven. Daarna moest het gat gevuld worden met hout en daar bovenop stenen. Vervolgens maakten ze een vuur, dat een paar uur brandde. Ondertussen konden de groenten, aardappels en het vlees gesneden worden. Het eten wikkelden ze in aluminiumfolie en zo gaarde het eten langzaam. Wat geeft dat een goed gevoel om zo je eigen eten te maken en wat smaakte deze maaltijd lekker na de wandeltocht die we gemaakt hadden! Na de lunch gingen we volleyballen en wat genoten de jongeren hiervan! Randal stopte niet met lachen en grappen maken met zijn vrienden, hij was veel behendiger dan tijdens de vorige wandeling. Vervolgens gingen we op uitnodiging

van Doris' moeder haar helpen met aardappelen rooien. Randal vertelde dat het de eerste keer was dat hij zo'n werk deed en dat hij het erg leuk vond om te doen. Onderweg naar huis kwamen we langs een speeltuin en het was mooi om te zien dat de hele groep opnieuw kind werd. Ze gingen in alle speeltoestellen, zelfs in degenen waarop ze eigenlijk gezien hun lengte al niet meer mochten zitten.

Met een zeer voldaan gevoel liepen we vervolgens naar huis. We concludeerden dat dit soort activiteiten heel motiverend zijn voor Randal, aangezien hij vanaf het begin het uitje mee plant. Dat geeft hem een verantwoordelijkheidsgevoel, doet hem groeien en heeft een gunstige invloed op hem. Maar zeker ook op zijn vrienden. Tijdens deze laatste wandeling was Randal veel zelfverzekerder, betrokken en meer open om zijn wel en wee met zijn vrienden te delen. Alle jongeren gingen met nieuwe energie naar huis en dit was zonder jullie steun niet mogelijk geweest. Namens Randal en zijn vrienden danken wij jullie uit de grond van ons hart voor jullie warme steun en wensen wij jullie het allerbeste. Een warme groet, Lupe.

Diploma uitreiking eerste naaiopleiding *(door Flor, directrice Hogar de Cristo)*

In september 2020 kregen we eindelijk groen licht van het Ministerie van Volksgezondheid om onze naaiopleiding te starten. De eerste maanden van de naaiopleiding waren voor de leerlingen een zware tijd. Zij moesten hun vakopleiding gaan combineren met het maken van hun huiswerk en het zorgen voor hun kinderen en het huishouden. Maar na een heel jaar naailes volgen, kwam voor onze leerlingen het einde van onze naaiopleiding in zicht. Het was voor hen een heel ander jaar dan

voorheen, een moeilijk jaar, maar tegelijkertijd ook een heel bijzonder jaar. Door deel te nemen aan onze naaiopleiding kregen zij de kans om een nieuwe leerervaring op te doen, die hen in staat stelde hun leven en manier van denken te veranderen en om nieuwe doelen te stellen. We wilden dit bijzondere jaar op een bijzondere wijze afsluiten voor de leerlingen, om hen ook echt te laten voelen wat voor een prachtige klus zij geklaard hebben. Wat is er mooier dan een naaiopleiding afronden met een echte modeshow!

Een bedrijf in Arequipa doneerde ons een stuk tapijt, dat als catwalk kon dienen en ter opluistering van de modeshow versierden we de catwalk met bloemen en kaarsjes. Carlos, een van onze beursstudenten die een opleiding Grafisch Ontwerp volgt, ontwierp voor ons de uitnodigingen en nam de taak van Dj op zich tijdens de modeshow. En ter decoratie en als dank voor de ontvangen steun maakten onze leerlingen een moodboard, waarop zij allemaal een brief hingen waarin zij hun persoonlijke ervaringen over de naaiopleiding verwoordden. Het werd een wervelende modeshow. Alle leerlingen showden hun zelfgemaakte kleding en hun kinderen showden vol trots de kleren die hun moeder of vader het afgelopen jaar voor hen had gemaakt. Er werden prachtige woorden gesproken, ook door Bertha, die namens de leerlingen iedereen intens bedankte voor de kans die hen geboden was.

Na de diploma uitreiking was het moment daar dat ik bekend maakte welke leerling de eerste en welke leerling de tweede prijs had gewonnen. Het was een moeilijke keuze voor het team van Hogar de Cristo, want Ana Rosa en Doris, onze jongste leerlingen, blonken uit in zowel technisch- als in

creatief opzicht. Toch koos de jury ervoor de eerste prijs toe te kennen aan de alleenstaande moeder Beatriz voor haar inspanning, doorzettingsvermogen en punctualiteit. Ze heeft tijdens de hele opleiding niet één les verzaakt. Het kostte haar veel kruim en energie om het vak te leren, maar ze ging net zolang door totdat ze het onder de knie had en maakte hierdoor veel meer uren achter de naaimachine dan haar klasgenoten. Het was ontroerend om te zien dat alle leerlingen geëmotioneerd waren dat Beatriz de hoofdprijs, een naaimachine won, en ze gunden haar dit uit de grond van hun hart. Bij Beatriz liepen de tranen over haar wangen en in haar bedankwoord zei ze dat het enige bezit dat ze tot op heden had haar matras was en dat het voor haar niet te vatten was dat juist zij nu echt iets van zichzelf heeft: een eigen naaimachine, waardoor zij vanaf dat moment een eigen bron van inkomsten heeft. De tweede prijs, een strijkijzer, ging naar Ana Rosa en alle overige leden kregen als aanmoedigingspremie een mooie lap stof, met een eigen schaar, tornmesje en garen.

Het was tijdens deze dag hartverwarmend om te zien hoe één deze groep in de loop van het jaar is geworden. Het raakte ons om hun tranen van geluk te zien, hun stralende ogen, de zelfverzekerdheid waarmee ze over de catwalk liepen en hun zelfgemaakte kleding showden. Maar bovenal de trots in hun ogen over het feit dat zij als eerste in hun familie een echte opleiding hebben gedaan en nu in het bezit van een diploma zijn. In hun prachtige brieven, versierd met bloemen, danken zij jullie voor jullie onvoorwaardelijke steun en het vertrouwen dat jullie in hen getoond hebben. Na afloop van de ceremonie, toen we allen nog even in het naaiatelier bij elkaar gingen zitten, kwamen ook

bij het team de emoties los en spraken we met de leerlingen na over alles wat we het afgelopen jaar samen hebben beleefd: hun strijd, het gemopper, de vragen, hun problemen en frustratie, de grapjes, de vergissingen van German, de verlegenheid van Ludwig en ik hoef jullie niet te vertellen dat op dat moment de tranen rijkelijk vloeiden.

Door deze vakopleiding is er voor hen een nieuwe wereld opengegaan, want ze hebben niet alleen kleren leren maken, maar ook dromen leren realiseren! Wat hebben ook wij genoten van onze samenwerking met deze leerlingen, want zoals zij van ons leerden, leerden wij ook van hen! Het is prachtig om te zien hoe deze leerlingen zich in één jaar tijd ontwikkeld hebben tot zelfstandige vrouwen en mannen met een toekomst.

Mijn leven tijdens de coronapandemie

(door de moeder van leerlingen Daniel en Frank)

Mijn naam is Sra. Ana, ik ben 46 jaar en heb 5 kinderen. Twee van mijn kinderen gaan dagelijks naar Hogar de Cristo. Daniel is 10 en Frank 13 jaar oud. Helaas ben ik gescheiden, omdat mijn ex-man mij geestelijk- en lichamelijk mishandelde. Om in het levensonderhoud van mijn gezin te voorzien verkoop ik bij een bushalte fruit en snoep. Onze financiële situatie is de afgelopen jaren door de coronapandemie en de lockdown erg slecht en zeker ook omdat ik geen financiële steun van mijn man krijg. Graag wil ik mijn leven van alledag met jullie delen. Vlak na mijn scheiding brak de coronapandemie uit en door de totale lockdown kon ik niet meer bij de bushalte mijn fruit en groente verkopen. Enkele buurvrouwen vertelden mij dat ze, om de politie te ontwijken, elke ochtend voor dag en dauw stiekem inkopen op de markt gingen doen. Ik

sprak met hen af om dagelijks met hen mee te gaan. We vertrokken iedere nacht om 01.00 am, in de hoop dat we met een marktkoopman zouden kunnen meerijden naar de markt, aangezien het wel anderhalf uur rijden is naar de stad. Op de markt was het aarddonker, om niet betrap te worden door de politie.

Na de markt moet ik mijn hele handel sinaasappels, appels en groente op mijn rug naar huis sjouwen. Rond 04.00 am ben ik thuis, zodat ik nog even kan slapen. Om 06.00 uur sta ik op om het ontbijt en de warme maaltijd voor die dag op een houtvuur klaar te maken voor ons gezin. Nadat ik het huis heb opgeruimd en de kinderen klaar zitten voor hun telefonische Whatsapplessen van Hogar de Cristo verlaat ik het huis om mijn koopwaar van deur tot deur te verkopen. Op het einde van middag keer ik huiswaarts. Iedere dag was ik nerveus, want verschillende keren viel de politie binnen op de markt en sommeerde ons al duwend en slaand de markt te verlaten; onze producten rolden daarbij over de straat en dan kwam ik met lege handen thuis.

Wat waren het moeilijke maanden voor ons gezin en wat was ik blij met de voedselsteun van Kinderen van de Zon bij Hogar de Cristo! Maar helaas redde ik het niet alleen met de voedselsteun, want ik moest ook geld hebben om de normale kosten van het levensonderhoud van onze kinderen te kunnen betalen. Daarnaast eist ook het zware lichamelijke werk zijn tol, heb ik veel last van stress en vaginale bloedingen. Hierdoor moest ik het dagen rustig aan doen tot deze bloedingen voorbij waren en ik nam kruidendrankjes die mijn moeder me leerde maken toen ik nog een kind was. Dit betekende dat mijn kinderen me moesten helpen opstaan en

aankleden. Ik had het gevoel dat ik gek werd. Mijn kinderen volgden de lessen niet meer en bleven op straat hangen, terwijl ik ze niet kon gaan zoeken. Ik vroeg aan mijn moeder in de hemel en aan God om me te helpen snel op te knappen, zodat ik weer naar buiten kon om te werken. Ondanks dat ik zoveel uren van huis ben zorg ik goed voor mijn kinderen. Als ik naar de markt ga en op straat ga verkopen, doe ik regelmatig de deur op slot zodat mijn kinderen niet naar buiten kunnen. Op een avond kwam ik thuis en zag ik tot mijn grote schrik dat de deur helemaal openstond. Ik vreesde dat iemand het weinige dat ik heb gestolen zou hebben. Maar ik moest lachen toen ik de hond voor de deur van het huis zag liggen. Ze staaarde me aan en hield haar kop schuin opzij. Ik wist meteen dat er niets ernstigs was gebeurd, want met deze blik wilde mijn hond me vertellen dat hij, samen met mijn overleden moeder, het huis en mijn kinderen goed had bewaakt. Altijd voordat ik vertrek vraag ik mijn moeder om op mijn huis en de kinderen te passen, net zoals mijn moeder dat aan mij vroeg toen ze nog leefde.

In de periode dat ik zo ziek was zijn de kinderen bij hun vader en grootouders gaan wonen. Maar oma stuurde de kinderen weer naar huis, omdat hun vader hen mishandelde. Toen eindelijk de lockdown werd opgeheven kon ik weer op mijn gebruikelijke post bij de bushalte mijn producten verkopen. Achteraf ben ik er achtergekomen dat mijn kinderen al die maanden toch thuis ontsnapt zijn en met andere kinderen naar het Internetcafé gingen om dagelijks urenlang te gamen. Vaak kwamen ze pas om 23.00 uur naar huis. Als ik me grote zorgen maakte belde ik naar de

maatschappelijk werkster van Hogar de Cristo en dan ging zij samen met mij mijn kinderen zoeken. Door de slechte situatie thuis geeft het opvanghuis de kinderen nu, ondanks de lockdown, hele dagen de kans om daar te verblijven; ze krijgen eten, volgen daar hun lessen en maken hun huiswerk, kunnen zich douchen, hun kleren wassen en krijgen workshops om hen op het emotionele- en onderwijskundige vlak te helpen.

Door wat mijn kinderen leren bij Hogar de Cristo en de moeilijke coronatijd heb ik vorig jaar het besluit genomen mijn middelbare school diploma te gaan halen. Het CEBA is een instituut voor volwassen onderwijs en hier kan ik nu 's avonds en in het weekend les volgen. Ik heb nog nooit een les verzaakt en het is geweldig dat ik samen met mijn kinderen bij Hogar de Cristo, onder leiding van Profesora Andrea, mijn huiswerk kan maken. Net als mijn kinderen ga ik zo vaak mogelijk naar Hogar de Cristo, omdat ik graag wil leren en vooruit wil komen in het leven. Ik vind er een luisterend oor, steun, ben niet meer zo boos en ik voel me in het opvanghuis op mijn gemak en tot rust komen. Ik kom tot mezelf en ik kom vooruit. En niet alleen ik maar ook mijn zoontjes. Mijn kinderen behandelen mij met meer respect, ze maken hun huiswerk en zijn niet meer ziek van de honger. Soms voel ik me nog wel eens wanhopig, maar lang niet meer zo vaak en zo intens. Met jullie steun hoop ik mijn middelbare schooldiploma te halen en het is mijn grote droom om ooit rechten te gaan studeren. Ik weet dat ik nog een lange weg te gaan heb, maar doordat ik deze extreem moeilijke coronajaren heb overleefd weet ik ook dat ik veel sterker ben dan ik gedacht had. Ik dank jullie uit de grond van mijn hart voor jullie warme steun en wens ook jullie het allerbeste. Sra. Ana, Daniel en Frank.

Opvanghuis Restaurando Esperanza (Brief Adriana Gutierrez)

In de nieuwsbrief van mei 2020 van Zuster Marianne deelde ik mijn levensverhaal met jullie. Hierin schreef ik dat ik dolgraag een toeristische opleiding zou willen volgen, omdat ik ooit een eigen reisbureautje hoop te starten. Door de uitbraak van de coronapandemie is er echter veel veranderd. Vorig jaar waren meer dan een half jaar alle reisbureaus gesloten en kwamen er geen vliegtuigen en toeristen naar Arequipa. Daardoor realiseerde ik me dat het misschien niet zo verstandig was om een toeristische opleiding te gaan volgen. Daarom heb ik voor een studie Economie gekozen, want met deze opleiding kan ik beslist ook ooit een reisbureau runnen. Helaas heb ik zelf niet de financiële middelen om mijn studie te betalen. Ik kwam op negenjarige leeftijd in het huis van Restaurando Esperanza en volgens mamí Sandra was ik de eerste maanden heel angstig en verlegen. Gelukkig wende ik beetje bij beetje aan mijn nieuwe 'moeder' en 'zusjes' en zij ook aan mij. Ik had het als klein meisje thuis bij mijn vader en moeder heel moeilijk, want mijn vader respecteerde mij niet. Daarom werd ik uit huis geplaatst en in het begin vond ik dat heel moeilijk en verdrietig. Wat ik vooral heel moeilijk vond was dat ik tijdens de rechtszaken moest vertellen wat mijn vader met mij had gedaan. In het begin kwam mijn moeder me nog wel eens opzoeken en heel soms ook mijn broers en zussen. Maar al enkele jaren komt mijn moeder niet meer. Eigenlijk komt er niemand van de familie meer en ontvang ik ook geen enkele steun voor mijn studie. Ik hoop dat ik met uw donatie toch de mogelijkheid heb om mijn studie af te maken. Ik haal goede cijfers, ben gelukkig en ik wil vooruit.

Inmiddels ben ik 17 jaar en ik rond aan het einde van dit jaar mijn 3^e semester af aan het instituut Senati. Ik geniet van mijn opleiding en heb heel fijne klasgenootjes. Het is een brede opleiding en gelukkig heb ik veel mogelijkheden met deze studie. Naast mijn belangstelling voor het toerisme ben ik ook graag creatief bezig. Door na mijn afstuderen een betaalde baan te krijgen of eigenaresse te worden van een reisbureau heb ik de financiële mogelijkheid en de kracht om ook andere mensen te helpen die vooruit willen komen in hun leven, net zoals jullie mij steunen.

Daarom wil ik dolgraag mijn opleiding afmaken. Ik ben nu op de helft van mijn driejarige opleiding en hoop in 2023 mijn felbegeerde diploma te halen. Ik bid tot God dat hij u zegent en beschermt tegen het coronavirus. Ik wens u het allerbeste. Adriana Gutierrez

En wat mis ik ook het team en de kinderen in Ayacucho! Onderstaand deel ik hun verhalen met jullie.

Armoede geeft vaak stress en spanning, waardoor in veel gezinnen in de wijk Yanama de band tussen ouders en kinderen onder druk staat. Deze kinderen lopen een groot risico dat zij later problemen in hun ontwikkeling krijgen. Naast de primaire levensbehoeften is de steun van onze maatschappelijk werkers en psychologen een belangrijk onderdeel van ons werk met onze kansarme kinderen en gezinnen.

In de volgende verhalen delen onze maatschappelijk werker, José en psychologen, Dian en Edith, met jullie wat hun werk met onze kinderen voor hen betekent.

Persoonlijk verhaal José

(Maatschappelijk werker Mama Alice)

Graag wil ik me in deze nieuwsbrief aan jullie voorstellen en jullie iets vertellen over mijn werk met de kinderen in Yanama. Mijn naam is José Luis Conga Flores, ik ben 28 jaar en ik heb 3 broers. Sinds mijn werk als maatschappelijk werker met kansarme kinderen zie ik pas echt hoe gezegend ik ben, dat ik ben geboren in een liefdevol gezin en dat ik dankzij de steun van mijn ouders op de Universiteit in Ayacucho de studie Maatschappelijk Werk heb kunnen volgen. Op dit moment studeer ik naast mijn werk als maatschappelijk werker voor Mama Alice en Kinderen van de Zon nog recht en politicologie. Ik zit in mijn derde jaar en de gezinnen en kinderen waarmee ik dagelijks werk zijn mijn grote motivatie om deze studie te voltooien, zodat ik als maatschappelijk werker hen ook kan bijstaan in het oplossen van juridische problemen.

Ik heb eerst als stagiair gewerkt bij Mama Alice, van juni 2015 tot eind 2016 en aansluitend heb ik een vaste baan gekregen als maatschappelijk werker. Als maatschappelijk werker help ik mensen bij problemen met hun gezin of werk. Samen met hen onderzoek ik de verschillende kanten van hun probleem en help ik de relatie met hun gezin in stand te houden, te herstellen of te verbeteren. Onze samenleving doet een groot beroep op de eigen kracht en zelfredzaamheid van alle mensen, ongeacht of ze ziek of gezond, kwetsbaar of weerbaar zijn. De verwachting is dat zij verantwoordelijkheid nemen voor hun eigen leefsituatie en zich inzetten voor elkaar. Het benutten van eigen kracht, evenals het zich inzetten voor anderen, is echter lang niet altijd mogelijk. Het leven van onze kinderen en hun ouders is complex en vaak vallen zij buiten de

boot, omdat er een grote kansenongelijkheid tussen de mensen in kansarme wijken en de grote stad is. Mijn collega's en ik leveren als maatschappelijk werkers een belangrijke bijdrage om deze problemen vroegtijdig te signaleren, te voorkomen en te veranderen. Dit doen we met de kracht van de mensen zelf, hun directe omgeving, maar zeker ook met de steun van Kinderen van de Zon en jullie als donateurs. Misschien kan ik jullie het beste laten zien waar mijn werk als maatschappelijk werker uit bestaat aan de hand van recente onderstaande casus.

Het volgende probleem deed zich voor tijdens de totale corona-lockdown, toen ik onze kinderen en hun ouders alleen kon bijstaan via whatsapp telefoontjes. Een leraar van onze Yanama-school nam contact met me op en deelde zijn zorg met mij over een 14-jarige jongen, Lhineen. Deze jongeman liep een groot risico om de middelbare school te verlaten, omdat hij geen mobiele telefoon had om zijn lessen te volgen en huiswerk door te sturen. Hij vroeg me of ik Lhineen aan een mobiele telefoon kon helpen. Ik zei hem dat ik eerst een huisbezoek zou afleggen om erachter te komen wat de sociaal-economische situatie was van het gezin. De leraar stuurde me het adres, maar tijdens het gesprek met Lhineen en zijn moeder zag ik dat er veel meer loos was in dit gezin. Ten eerste was het een eenoudergezin, in een zeer precaire economische situatie. De vader had het gezin 14 jaar geleden in de steek gelaten, net toen Lhineen geboren werd en sindsdien had het gezin nooit meer iets van de vader vernomen. Het levensonderhoud van het gezin hangt af van de moeder, die elke dag bij een boer werkt. Al pratend met hen kwam alle pijn en verdriet eruit, die ze in hun hart hadden opgeslagen, omdat ze nooit de tijd en de kans hadden gekregen om over

hun leven te praten. De moeder vertelde dat het geld dat ze verdiende zelfs niet genoeg was om te overleven, laat staan om een mobiele telefoon van te kunnen kopen. Op dat moment besloot ik om het gezin een telefoontje in bruikleen te geven, zodat Lhineen kon blijven studeren en niet zou afhaken. Dankzij het verzoek van de leraar en jullie steun konden we voorkomen dat er een minderjarige meer op straat terecht kwam door gebrek aan een mobiele telefoon en internet. Tot op de dag van vandaag heb ik contact met het gezin en het is mooi om te zien dat Lhineen echt vooruit wil komen in het leven en zijn huiswerk altijd op tijd instuurt.

Deze en nog veel meer ervaringen, die ik meemaak binnen mijn werk als maatschappelijk werker, zijn uniek en hartverwarmend. Het geeft me een heel tevreden en gelukkig gevoel dat gezinnen zoals Lhineen onze uitgestoken hand aannemen en de kans op een betere toekomst benutten. En daarom zeg ik altijd tegen Lhineen dat ik op een dag zal terugkomen naar Yanama en dat ik dan wil zien dat hij een geweldige professional is geworden, maar bovenal een geweldig mens.

Ik vind het werk van een maatschappelijk werker heel belangrijk, omdat wij er zorg voor dragen dat de steun van donateurs ook echt bij onze kinderen terecht komt en dat wij onze gezinnen hiermee verder helpen. Tevens zie ik dat deze steun een enorme waarde heeft voor de gezinnen en dat zij jullie hulp zeer waarderen. Op deze manier is mijn aanwezigheid als maatschappelijk werker niet alleen een middel om materiële steun aan de kinderen te bieden, maar ben ik ook een mens met gevoel, met oren en ogen, die kunnen luisteren naar hun problemen en hun behoeften, dat ik kan zien wat onze klantjes vaak bij zichzelf niet

kunnen zien en dat ik door mijn gevoelens te uiten begrip kan tonen over hoe zij zich voelen. Ik voel een enorme trots en geluk dat ik elke dag met onze gezinnen mag werken en dat ik iets kan bijdragen, of dat nu veel of weinig is, maar altijd met de overtuiging de ander echt te zien en gelukkig te maken.

Het maatschappelijk werk heeft mijn leven op een ongelofelijke manier veranderd, want ik herinner me nog een impulsieve, problematische, soms egoïstische José. Hoewel ik vroeger niet altijd zoveel oog voor het leed van een ander had, weet ik nu dat de wereld niet alleen bestaat uit oppervlakkige dingen, maar ook uit levenslessen die de pijn in je hart kunnen helen. Hiermee bedoel ik dat je misschien een heel moeilijke jeugd gehad kunt hebben, waarin je vaak niet met iemand over je problemen kon praten, maar dat ik inmiddels geleerd heb dat in de tijd dat we op deze aarde zijn we elk moment moeten benutten. Voor mij betekent het goed besteden van mijn tijd datgene wat ik geleerd heb te delen met andere mensen en te proberen hen de benodigde handvatten te geven, niet om ze rijk te maken maar om ze gelukkig te maken, zodat zij op hun beurt ook meer mensen gelukkig kunnen maken.

Ik zal altijd dankbaar zijn voor alle mensen die deze nieuwe versie van mij mogelijk hebben gemaakt, een meer empathische en tolerante versie. Hiervoor ben ik niet alleen de mensen in mijn professionele omgeving dankbaar, zoals mijn collega's van Mama Alice en Marianne, maar ook de kinderen, jongeren en gezinnen waar ik elke dag weer iets van leer en die de reden zijn waarom ik op deze wereld ben. Heel veel dank voor jullie steun en ik wens jullie het allerbeste, José.

Yampol is afgestudeerd

(door Profesora Eskarly, kleuteronderwijs)

Doordat de scholen al zolang gesloten zijn hebben we enkele maanden geleden het besluit genomen om aan 5 kinderen tegelijk weer kleuteronderwijs te geven, zodat deze kinderen in maart 2022, als hopelijk de scholen weer opengaan, toch voorbereid zijn op hun terugkeer op school.

Een van de eerste lessen, die we na de lockdown weer op ons schooltje in de wijk Yanama gaven, ben ik begonnen met het leren van de letters van het alfabet aan de kinderen. Na het leren schrijven van deze letters moesten de leerlingen op grote platen de desbetreffende letter zoeken. In het begin was dat erg moeilijk voor de kinderen, maar toen ze de letters eenmaal herkenden begonnen ze het leuk te vinden en vroegen ze om meer oefeningen. Voor een van de leerlingen, Yampol, bleek de oefening nog veel moeilijker te zijn dan voor zijn klasgenootjes. De eerste weken bakte hij er niets van, maar toen ineens zag hij het licht en herkende hij een letter uit zichzelf. Hij begon te stralen en riep vol enthousiasme: “Profesora, profesora Eskarly, ik kan al lezen! Nu hoef ik noooooit meer naar school!”! Wat zou het mooi zijn voor een jongen als Yampol als het echt zo snel zou werken 😊.

Persoonlijke ervaring Dian

(psychologe Mama Alice)

Graag wil ik me aan jullie voorstellen. Mijn naam is Dian Gianella Angela Rojas Quispe, ik ben 25 jaar en ik werk sinds februari 2019 als psychologe met de kinderen en gezinnen van de ONG Mama Alice. Ik heb destijds op deze baan gesolliciteerd, omdat ik graag met straatkinderen en adolescenten wilde werken. Dat was mijn eerste

motivatie, want voordat ik bij Mama Alice ging werken, werkte ik in de gevangenis van Ayacucho.

Hier heb ik veel jongeren therapeutisch behandeld met als doel om de psychologische verschijnselen, die ten grondslag lagen aan hun misdaad, te bestuderen en gedetineerden te helpen bij hun reïntegratie in de samenleving. Toen ik met deze populatie werkte, kwam ik veel verschillende soorten gevangenen tegen, sommigen die trots opschepten over hun misdaden, anderen die zich schaamden en niet begrepen waarom ze zo gehandeld hadden. En weer anderen die vanuit niet-gediagnosticeerde psychische stoornissen zo handelden. De gelijkenis die ik in deze populatie aantrof, sneed door mijn ziel, want het merendeel van deze jonge mensen en volwassenen, hadden een problematische jeugd, leefden in extreme armoede, kwamen uit gebroken gezinnen waar zij slachtoffer waren van verbaal-, fysiek- en seksueel geweld, redenen voor deze kinderen om weg te lopen van huis en op zoek te gaan naar iets beters. Maar helaas raakten ze van de regen in de drup, waardoor ze drugs gingen gebruiken om aan hun realiteit te ontsnappen en zoals zij het zelf altijd verwoordden: “om geen honger of kou te lijden, want slapen op straat, onder bruggen of op bankjes in het park is onmenselijk”. Het was een vicieuze cirkel, waardoor zij in de criminaliteit belandden of slachtoffer werden van seksueel misbruik.

Tijdens mijn sollicitatiegesprek bij de ONG Mama Alice legden ze me uit dat hun doelgroep de kinderen en gezinnen in de armste en meest kwetsbare wijk van de stad Ayacucho, de wijk Yanama, betreft. Mijn werk als psychologe zou

erop gericht zijn om psychologische steun te bieden aan sociaal zwakke meisjes, jongens, adolescenten en gezinnen. Toen ik dit hoorde ging mijn hart sneller kloppen, want ik realiseerde me dat ik zou gaan werken aan het preventief behandelen van veel psychosociale problemen zoals huiselijk geweld, seksueel misbruik, stress, stemmingsstoornissen (apathie, depressie, angst), eetstoornissen (anorexia, boulimia) en middelenstoornissen zoals alcohol of drugs. En niet zoals in mijn vorige baan in de gevangenis als het kwaad al is geschied. Ik ben me ervan bewust, dat als gezinnen een goede geestelijke gezondheid hebben, ze een betere samenleving zullen creëren. Zo draag ik bij aan de missie van Mama Alice, namelijk gezinnen helpen een betere kwaliteit van leven te krijgen en zo de samenleving te verbeteren.

Mijn eerste jaar bij Mama Alice was een leerperiode. Ik was gespecialiseerd in klinische en forensische psychologie met een humanistische aanpak en ik realiseerde me dat dit niet voldoende was voor de therapeutische aanpak van de populatie waarmee Mama Alice werkt. Ik begon veel onderzoek te doen naar welke benadering het beste bij mij en mijn werk zou passen, om met deze kinderen en gezinnen te werken en specialiseerde me hierin. Psycholoog zijn bij Mama Alice betekent een verbintenis aangaan met de Yanama-gemeenschap (het armste en kwetsbaarste deel van de stad Ayacucho) en met mezelf. Het is alsof ik een reis maak door de geschiedenis van elk meisje, jongen, adolescent en familie, die mij helpt om samen een uitweg te vinden uit de donkere, chaotische en conflictvolle omgeving die hen ervan weerhoudt hun pad te bewandelen; hen te respecteren en te weten dat ik met andere ogen

naar elk meisje, elke jongen, adolescent of moeder en vader van een gezin moet kijken, zonder te oordelen of eisen te stellen; leren te bieden wat ze nodig hebben, zorgzaamheid en begrip. Ik zie het als een levensstijl en begeleid elk van mijn cliënten om zichzelf opnieuw uit te vinden en te groeien naar iets nieuws en unieks.

Door de pandemie moest ik mijn therapeutische behandelingen een paar weken uitstellen en dat juist in een tijd dat de bevolking van Yanama geestelijke gezondheidszorg het hardst nodig had. Er was geen manier om contact te hebben met de gezinnen, aangezien velen van hen geen telecommunicatieapparatuur hebben, zoals mobiele telefoons, Smartphone, zelfs geen Internet. Later kon de ONG Mama Alice uit donaties mobiele telefoons kopen en uitlenen aan de gezinnen, zodat wij hen niet alleen emotionele steun kunnen bieden, maar ook onderwijs. Toen konden gezinnen eindelijk contact opnemen met het team van Mama Alice en hun verdriet, zorgen en tegenslagen over de coronapandemie en de quarantaine met ons delen; dat ze niet naar buiten konden om te gaan werken en geld te verdienen en dat ze daarom niets te eten hadden. Ik herinner me met pijn in mijn hart dat ik in een teamvergadering zat en een telefoontje kreeg van een moeder, die ons wanhopig om hulp vroeg. Ze vertelde mij in tranen dat ze niet meer wist wat ze moest doen. Zij en haar kinderen hadden al dagen niets te eten, omdat ze haar werk was kwijtgeraakt en ze kon geen andere baan krijgen omdat veel bedrijven failliet gingen. Naast de honger en economische ellende van onze gezinnen in Yanama, waren er ook verzoeken om psychologische hulp voor slachtoffers van seksueel misbruik, misbruik dat begonnen was tijdens de quarantaine of waarvan de frequentie

toenam tijdens de quarantaine. Dit alles leidde ertoe dat ik burnout-symptomen kreeg, maar die op dat moment moeilijk vast te stellen waren, waardoor ik geloofde dat ik Covid had. Gelukkig kon ik mijn fysieke- en mentale symptomen delen met de directrice van de NGO, die eiste dat ik een paar weken rust nam. Dat heeft me geholpen om te herstellen en om mijn werk met nieuwe energie te hervatten en zo mijn cliëntjes te kunnen blijven begeleiden in hun processen.

Op dit moment leer ik de Quechua-taal, de oude Indianentaal, die de Yanama-families vaak spreken. Ik begrijp al wat ze zeggen, maar ik kan de taal nog niet goed spreken. Mijn uitspraak van de woorden is nog niet goed, waardoor ik tot grote hilariteit van de mensen vaak foute grappige uitspraken doe. En gelukkig begin ik mijn angst voor de loslopende agressieve honden in de wijk te overwinnen. Ik voel me bevoorrecht om tot het Mama Alice-team te behoren, we zijn een multidisciplinair team en een familie, waar ik altijd op de steun en het begrip van al mijn collega's kan rekenen. Ik wens jullie heel warme Kerstdagen, maar vooral een heel gezond Nieuwjaar. Dian.

Persoonlijke ervaring Edith *(psychologe Mama Alice)*

Als psychologe van Mama Alice ben ik nog nieuw in het team. Net als dat ik een buitenlander in Peru ben. Met mijn kleine zes maanden in het land en op het werk, is mijn aanpassings- en leerproces nog niet voltooid. Desondanks heb ik al veel geleerd door mijn werk bij Mama Alice. Ik ben erg dankbaar dat ik de kans heb gekregen om als kinderpsychologe in deze prachtige organisatie te werken. Mijn werk voelt waardevol binnen de structuur van deze NGO en zeker binnen mijn

persoonlijke- en professionele ervaring als psycholoog.

Ik heb psychologie gestudeerd aan de universiteit van Gent. Ik heb altijd interesse gehad in het werken met trauma en sociaal kwetsbare milieus, in een andere taal en met mensen uit andere culturen. Na een aanvullende master conflict- en ontwikkelingsstudies te hebben gedaan, heb ik twee jaar in Rode Kruisopvangcentra voor asielzoekers en vluchtelingen gewerkt. Ik heb veel vrijwilligerswerk gedaan in België en andere landen (Oeganda en Burkina Faso), waar ik werkte met mensen in zeer kwetsbare sociale situaties zoals vluchtelingen, en mensen in conflictsituaties en armoede. Omdat ik me meer wilde specialiseren in het werken met kinderen, ben ik vlak voordat ik naar Peru vertrok gaan werken in een centrum voor kinderen met emotionele- en gedragsproblemen in Gent. Kinderpsychologie heeft mij altijd enorm geboeid: als je met kinderen werkt, kom je in een andere mentale wereld waar fantasie en spel de hoofdrolspelers zijn. Als volwassene is het niet zo eenvoudig om echt naar een kind te luisteren, omdat hun verhalen soms onze logica overstijgen. Een logica die we tijdens ons leven hebben gecreëerd om de gecompliceerde wereld om ons heen te kunnen structureren en beter te begrijpen. Kinderen zijn nog niet in dit stadium om deze wereld te controleren, ze ervaren het en leren ervan, zonder te doen alsof ze het weten. Daarom leer ik zoveel van mijn werk als psycholoog met kinderen, over leren en creativiteit, over leven en zin geven aan het leven. Een kind wordt heel afhankelijk geboren. Het heeft de ander nodig om zich te voeden, te koesteren, te beschermen en om

van te leren. Daarom zijn ze erg gevoelig voor de ander: hun welzijn hangt bijna volledig af van het welzijn van de persoon die voor hen zorgt. Kinderen nemen veel dingen waar, maar omdat ze de taal nog niet vloeiend spreken, is het moeilijk voor hen om de dingen die om hen heen gebeuren te begrijpen. Ze worstelen veel met existentiële en gecompliceerde kwesties zoals armoede, nieuw leven en dood, seksualiteit, gehechtheid, liefde, agressie en echtscheiding. Ze zijn sterk afhankelijk van hun ouders, verzorgers en omgeving om moeilijke gebeurtenissen en sterke emoties te begrijpen. De antwoorden en aandacht die ze hierover krijgen, zullen de basis vormen voor hun toekomstige volwassen leven en dus ook voor hun plaats in de samenleving.

Ayacucho is een stad die me echt fascineerde vanaf de eerste dagen dat ik hier doorbracht. 8 jaar geleden liep ik stage als psycholoog in Ayacucho in een organisatie die werkt met straatkinderen. Vanaf dat moment wist ik met grote zekerheid, dat ik nogmaals in deze stad moest gaan werken met kinderen. Ik ben opgegroeid in België en mijn realiteit als kind was totaal anders dan die van de kinderen van Ayacucho of Yanama. Deze stad probeert nog steeds haar wonden te helen uit een bewogen verleden. Generatie op generatie draagt nog steeds de last van een gewelddadig koloniaal verleden en van een recenter conflict in de dagen van het Lichtend Pad. Generatie op generatie leed de bevolking van Ayacucho onder gewelddadige aanslagen, mensenrechtenschendingen, bedrog, uitbuiting, misbruik en armoede. Veel gezinnen in Yanama ondervinden hiervan nog steeds de gevolgen. Elke familie heeft haar eigen geschiedenis: sommigen verloren familieleden in het verleden, anderen vluchtten uit Ayacucho en gingen een tijdlang in de hoofdstad Lima wonen,

of ergens anders, waar ze vaak niet met open armen werden ontvangen, weer anderen namen deel aan het gevecht. Als psycholoog kom ik in aanraking met heftige emoties en gebeurtenissen, die van generatie op generatie worden doorgegeven. De ouders van Yanama vertellen hoe ze als kind zijn opgegroeid: in armoede, met heel agresseve ouders, in eenoudergezinnen of zonder ouders. Velen van hen hebben hun studie niet afgemaakt of hebben niet de mogelijkheid gehad om naar school te gaan. Al droomde deze generatie hier al van. Sommigen groeiden op op het platteland, anderen maakten een moeilijke periode vol discriminatie door in Lima. Velen van hen zijn voor hun 18e begonnen met werken en kregen al op jonge leeftijd kinderen. Veel ouders dragen een pijnlijk verleden met zich mee zonder dat ze er emotioneel mee hebben leren omgaan.

Ik zie echter veel ouders hoop hebben en vechten voor hun kinderen. Velen van hen willen voor hun kinderen een andere realiteit creëren dan die waarin zij zijn opgegroeid. Ze willen dat hun kinderen studeren, ze proberen conflicten anders op te lossen dan met agressie, ze zoeken een plek waar zij en hun kinderen veilig kunnen omgaan met moeilijke onderwerpen, ze willen meer te weten komen over zichzelf, hun emoties en ouderschap. Maar als psycholoog is het zeker niet makkelijk om hiermee te werken. Veel ouders zijn zo bezorgd over hun eigen dagelijkse strijd (huwelijksproblemen, conflicten met familie en schoonouders, geldproblemen), dat het psychisch welzijn van hen en hun kinderen meestal op de tweede, derde of vierde plaats komt. Er is weinig kennis en aandacht voor het psychisch welzijn, emotieregulatie, stressmanagement en constructieve communicatie in het algemeen. Dit is de context waarin veel van de kinderen in de

wijk Yanama opgroeien. De antwoorden die hun ouders nooit op hun verleden konden geven, worden zonder veel woorden aan hun kinderen doorgegeven. Al op zeer jonge leeftijd komen ze in aanraking met ernstige vormen van agressie of groeien op in armoede. Wanneer er geen ruimte is om met deze dingen om te leren gaan, wordt de agressie, armoede en pijn van het verleden doorgegeven aan een nieuwe generatie. Dit zie je terug in de therapie, vaak niet in woorden, maar in subtiele uitingen tijdens het spelen of als de kinderen iets zitten te maken, bijvoorbeeld in hun tekeningen. Kinderen groeien heel zelfstandig op, ze blijven alleen thuis terwijl hun ouders naar hun werk gaan (zeker nu in tijden van COVID), ze helpen koken, wassen, schoonmaken, gaan werken met hun ouders of ze dragen de verantwoordelijkheid over hun jongere broertjes en zusjes. Kinderen herhalen dit in hun spel, bijvoorbeeld als ze vadersje en moedertje spelen en als ze spulletjes verkopen op de markt.

In deze context zoeken deze kinderen antwoorden op hun levensvragen. In deze context creëren ze hun dromen en hun fantasieën. Maar een kind blijft een kind met al zijn veerkracht en creativiteit. Het is ongelooflijk leerzaam om te zien hoe kinderen in therapie proberen om te gaan met zeer moeilijke problemen in hun leven. Hoe ze constructieve antwoorden op deze problemen zoeken zonder veel woorden en vooral door fantasie, spel en creativiteiten. Tijdens de therapie en het spelen ziet men hoe een kind de wereld en zichzelf probeert te begrijpen; hoe hij leert zichzelf en anderen te vertrouwen, door hen een veilige therapeutische relatie te bieden waarin ze veel fijne als ook minder fijne dingen kunnen delen. En waar hen de ruimte wordt geboden om echt kind te zijn en om hun eigen antwoorden en unieke ik te ontdekken.

Ons werk als psycholoog geeft deze kinderen een plek om te leren terwijl ze spelen. Zo leren ze zich open te stellen voor anderen en om vertrouwen te hebben, leren ze omgaan met emoties en moeilijke gebeurtenissen in hun gezin, leren ze zichzelf te uiten en leren ze 'nee' zeggen. Door hier als psycholoog te werken, voel ik hoe belangrijk het is voor de kinderen en ouders van Yanama om ruimte te maken voor pijnlijke gevoelens, na te denken over hun mentale welzijn en de tijd te nemen om af en toe te leren ontspannen. Als psychologen proberen we deze ruimte te creëren, met respect en ruimte voor ieders geschiedenis.

Werkervaring Ymagery als kok

Het is een eer voor mij om mijn persoonlijke ervaringen als kok in het restaurant van Mama Alice met jullie als donateurs te delen. Zoals jullie weten kreeg ik in 2020 de kans om een koksopleiding te volgen. In het begin was ik er nog niet zo zeker van of ik wilde studeren, want heel vroeg opstaan en elke dag naar Quinoa moeten gaan was erg vermoeiend. Vaak dacht ik aan opgeven, maar mijn moeder en zussen moedigden me aan om door te gaan. Ze steunden me door voor mijn dochter te zorgen en de leraren motiveerden me om niet op te geven. Ik herinner me dat ik op een dag in de les kwam met de bedoeling om te stoppen, maar toen ik de lach en vreugde van Profesora Zoila zag en de energie waarmee de chefkok de lessen gaf, kon ik het niet over mijn hart verkrijgen om ze te vertellen dat ik het opgaf. Dus de dagen gingen voorbij, totdat de dag kwam dat ik me realiseerde dat ik verliefd was geworden op het koksvak en de keuken en ik voelde dat niets me meer zou stoppen om deze opleiding af te maken. Tijdens de kooklessen leerde ik niet alleen de techniek, maar groeide ik ook op persoonlijk vlak.

Ik herinner me dat ik een verbitterd mens was, onzeker, zonder vertrouwen; ik ontkende alles; ik sprak niet, ik schreeuwde; ik zorgde ervoor dat iedereen zich slecht voelde. Ik was een slechte moeder, erg onvoorzichtig met mijn dochter, ik was boos op de wereld en ik was zó ongelukkig. Dankzij jullie steun kon ik de koksopleiding gaan volgen, anders zou ik niet weten wat er met me zou zijn gebeurd. Omringd door mensen met veel warmte en positieve energie veranderde mijn manier van denken, van kijken naar het leven. Ik zag nieuwe kansen en stopte met klagen en andere mensen de schuld te geven van alles wat fout was gegaan in mijn leven. Ik begon te leven, ik geniet ervan dat ik nu veel positiever in het leven sta en niet meer in het verleden leef. Ik herinner me dat de chefkok me onder druk zette en eiste dat ik mijn best zou doen; hij gaf me niet de kans om op te geven; hij bracht me discipline, stiptheid en verantwoordelijkheid bij; hij leerde me dat ik kan vallen, ja, maar dat ik ook weer op kan staan en hier sterker door wordt. Hij hield me vast toen ik mijn leven niet meer zag zitten en hij hielp me mijn passie voor koken te ontdekken. Hij was niet alleen een leraar, hij was ook een vader voor mij.

Toen we aan de koksopleiding begonnen, vertelden ze ons dat de beste studenten na hun afstuderen een baan zouden krijgen in ons restaurant QuinoaQ. Mijn gedachte op dat moment was: ik ga alles op alles zetten om deze baan te krijgen, dat was mijn doel. Maar mijn studiegenoten waren ook erg goed. Jorge was zo gedisciplineerd en ordelijk, dat hij zei dat ze hem zeker zouden kiezen. Maar ik gaf me niet gewonnen, Jorge inspireerde me juist om door te gaan en ik vroeg hem om me te helpen bij de lessen die ik niet helemaal had begrepen.

Na mijn afstuderen bood de chefkok me een baan aan om in het restaurant te komen werken en ik kon het niet geloven. Mijn droom kwam uit! En wat voel ik me trots, dat ik jullie kan vertellen dat ik vandaag de dag in het restaurant QuinoaQ werk! Door bij QuinoaQ te werken, kan ik steeds meer leren van de chef-kok, kan ik gerechten creëren en innoveren en hij blijft me aanmoedigen om meer te leren over de Peruaanse gastronomie en die van andere landen.

Het moeilijkste voor mij was om de omschakeling te maken van leerling naar werknemer en dat ik nu mede de verantwoordelijkheid draag. In de keuken werk je onder druk; mijn eerste werkdag herinner ik me als de dag van gisteren. Er waren veel klanten, er werd aan alle kanten geschreeuwd en er waren veel bestellingen. We werkten allemaal als mieren op een hoop, iedereen moest zich aan zijn taken houden. Toen ik nog leerling was en er veel stress was in het restaurant, gingen we een paar minuten naar het toilet om te adem te halen en als we dan terugkwamen was alles weer rustiger. Maar nu kon ik niet ontsnappen, want het was mijn verantwoordelijkheid en als ik wegliep zou ik mijn collega's meer werk geven en zou ik ontslagen worden. Dus ik moest in het ritme komen, ik moest leren steeds sneller en alerter te werken, omdat we met weinig personeel waren.

Wat ik vooral leerde is dat er na stress rust en tevredenheid komt. Na het werk genieten we, maken we grappen en lachen we en delen we met elkaar datgene wat we meegemaakt hebben die dag. We zijn een geweldig team, we hebben een goede communicatie, we zijn verantwoordelijk en goed georganiseerd. Ik heb veel fouten gemaakt in de keuken. Een keer heb ik in plaats van meel poedersuiker gebruikt om vis te bakken. Gelukkig

proefde ik alvorens de vis te bakken even of er genoeg zout op zat en ontdekte ik dat hij zoet was. In de keuken is er altijd adrenaline, stress, en ik weet dat ik fouten zal blijven maken. Maar met dat verschil dat ik nu mijn fouten kan corrigeren en weet dat ik ervan kan leren. En ik heb nu de mogelijkheid om nieuwe studenten te begeleiden. Ik zie de nieuwe koksleerlingen en ik zie dan ook mezelf, hoe ik destijds met al mijn onzekerheden en angsten de opleiding startte. Ik geef ze vertrouwen, zodat ook zij hun angsten kunnen overwinnen.

Ik wil iedereen bedanken die het mogelijk heeft gemaakt dat ik vandaag de dag gelukkig ben en hierdoor met veel enthousiasme vooruit wil komen en verder wil groeien als persoon en als professional. Mijn doel is om bij QuinoaQ te blijven werken, nog veel meer ervaring op te doen en ik droom ervan om later samen met mijn zussen, die ook kok zijn, een eigen restaurant te starten. Met tranen in mijn ogen en heel gelukkig zeg ik vol trots: Mama Alice heeft mijn leven gered en was er voor mij toen ik hen het hardst nodig had; ze lieten me zien dat ik iemand was die overleefde in plaats van leefde. Nu kan ik zeggen dat ik een nieuw leven heb, dat ik geleerd heb te lachen naar het leven en te genieten van de kleine dingen in het leven. Door een paar minuten te gaan zitten alvorens aan het werk te gaan en de warme en rustige sfeer van QuinoaQ te ervaren, begin ik iedere dag met veel energie aan mijn nieuwe werkdag. Bedankt Marianne dat je ons deze kans hebt gegeven, dat je het voor jonge mensen zoals ik zonder toekomst en economische mogelijkheden het mogelijk maakt om te dromen en een beter leven te krijgen, heel erg bedankt! Ik weet niet hoe ik je moet bedanken, dat je mij weer tot leven hebt gebracht, niet alleen mij maar ook

mijn kleine Indayane, mijn dochtertje. Ik stuur je een knuffel en ik hoop je snel terug te zien in Peru om je persoonlijk te bedanken. Ymagery.

Eigen naaiatelier voor Mayhorit en Carmen

In Ayacucho zijn er weinig banen voor alleenstaande moeders. Carmen en Mayhorit zijn twee voormalige leerlingen van de naaiopleiding in Yanama, die na hun naaiopleiding hun eigen naaiatelier hebben geopend. Deze twee hebben iets gemeen: ze waren beiden tienermoeder en, van jongs af aan namen ze de verantwoordelijkheid op zich om alleen voor hun kinderen te zorgen, hun kinderen te beschermen en te werken. Onderstaand vertellen zij jullie wat de naaiopleiding hen gebracht heeft.

Mijn naam is Mayhorit, ik ben 25 jaar oud. Ik werd moeder op 17 jarige leeftijd en de vader van mijn zoon liep weg toen hij ontdekte dat ik zwanger was. Toen ik mijn ouders vertelde dat ik zwanger was besloten ze me niet financieel te steunen, om mij te leren dat een kind op de wereld zetten consequenties heeft en niet gemakkelijk is. Ook zeiden ze me dat alles wat ik nu meemaakte een goede les zou zijn om niet nóg een kind te krijgen op zo'n jonge leeftijd. Mijn zoon is nu 8 jaar oud en hij is mijn inspiratiebron en geeft me kracht om vooruit te komen. Na afronding van de naaiopleiding voelde ik me verloren. In de lessen waren de leraressen er altijd voor ons, ze dachten met ons mee, motiveerden ons en zochten werkopdrachten voor ons. Maar na mijn afstuderen vond ik het erg moeilijk om zonder de steun van de leraressen mijn draai te vinden. Ik kreeg een baan bij een kleermakerij, maar de werkuren waren van 9.00 uur tot 20.00 uur. Ik kon niet bij mijn zoon zijn, ik wist niet of hij at of niet, ik kon hem niet helpen met zijn huiswerk.

Bovendien was hij te klein om zo'n lange dagen alleen thuis te blijven. Ik probeerde mijn zoon mee naar mijn werk te nemen, maar de eigenaresse ergerde zich aan hem en zei me dat hij me van het werk hield. In die tijd ben ik begonnen met geld sparen om mijn eigen naaimachines te kopen. Maar toen brak de pandemie uit en werden we allemaal ontslagen op ons werk. Alles wat ik tot dat moment had gespaard, moest ik uitgeven om te overleven tijdens de pandemie. Maar de pandemie had ook een positieve kant voor mij, want dankzij de pandemie kon ik mondklappers naaien voor NGO's als Mama Alice en Wasi Esperanza. Daarna kreeg ik een opdracht om schorten te naaien voor het restaurant QuinoaQ. Jullie kunnen je niet voorstellen hoe blij ik was, dat ik midden in de pandemie een inkomen had! Om deze mondklappers en schorten te kunnen maken ging ik samenwerken met Mariluz, omdat ze al naaimachines had, maar dat was lastig want zij had haar eigen manier van werken en wilde dat alles op haar manier zou gebeuren. Ik wilde innoveren en risico's nemen door trainingspakken te gaan maken om te verkopen op markten, maar dat wilde ze niet.

Professor Zoila bracht me in contact met het opvanghuis Wasi Esperanza, waar ik schooluniformen voor zou mogen maken. Jullie hebben er geen idee van hoeveel angst ik voelde bij het maken van de uniformen! Ik herinner me dat ik begon te trillen toen ik de schaar in de stof zette en tijdens het naaien vroeg ik me af wat er zou gebeuren als ik faalde of als ze mijn werk niet goed vonden en afkeurden. Al die angst ging door mijn hoofd. Ik probeerde mezelf te kalmeren, want ik wist dat als we goed werk zouden leveren, we meer opdrachten zouden krijgen. En ik vergiste me niet, want na het maken van de

uniformen kreeg ik de opdracht bij Wasi Esperanza om enkele tassen te maken. Wat was ik hier blij mee! Deze goede resultaten zette me aan het denken en omdat ik in mijn samenwerking met Mariluz mijn vleugels niet kon uitslaan, overwoog ik om een eigen naaimachine te kopen. Maar daar had ik het geld niet voor. Ik deelde mijn droom met verschillende mensen in de hoop dat ze me zouden aanmoedigen en dat ik dan uiteindelijk de beslissing zou durven nemen om een lening bij de bank af te sluiten, maar de reactie van de mensen was: "Als je hier in Yanama een eigen naaiatelier gaat openen, zul je nooit een inkomen hebben, want hier vind je geen klanten. Je bent gek dat je hiervoor in de schulden gaat steken". Ze demotiveerden me met hun opmerkingen en zaaiden twijfel. Ik was bang, maar ik moest mijn angst onder ogen zien en overwinnen, omdat mijn zoon te eten moest hebben. Ik wist dat ik een moeilijk pad te gaan had, omdat het hebben van een schuld bij de bank een grote verantwoordelijkheid is

Ik besloot met mijn ouders te praten en hen te vragen een lening voor mij bij de bank op te nemen, zodat ik een overlockmachine en een gewone naaimachine zou kunnen kopen. Mijn ouders hadden vertrouwen in me en moedigden me aan en hielpen me een lening te krijgen bij de bank. Ik ging naar verschillende banken, maar aangezien ik geen kredietgarantie heb wilden ze me geen lening verstrekken. Maar gelukkig hadden ze er wel vertrouwen in als ik een coöperatie zou oprichten en ze gaven me een lening. Vervolgens bracht Sra. Karime van Wasi Esperanza me in contact met andere mensen om trainingspakken voor hen te maken. Toen had ik in korte tijd zoveel werk, dat ik het nauwelijks bij kon benen. Ik belde naar Carmen, die tegelijkertijd met mij de naaiopleiding heeft

gedaan. Ook zij is een alleenstaande moeder en had inmiddels ook door middel van een lening bij de bank twee naaimachines gekocht. Mijn telefoontje kwam op het juiste moment, want ze had een groot probleem omdat ze de lening bij de bank niet op tijd kon afbetalen. Samen maakten we een plan om trainingspakken en t-shirts te gaan maken en deze in het weekend op nabijgelegen markten te gaan verkopen. Op zondag is er ook een markt in onze wijk Yanama en ook daar gingen we onze producten aan de man brengen. De mensen in Yanama kennen ons al en kwamen naar mijn huisje om kleding te kopen. Dat was het moment waarop ik besloot samen met Carmen een naaiatelier te openen aan huis. Ik voel me heel bevoorrecht dat ik nu thuis in mijn eigen huisje kan werken, dichtbij mijn zoontje. En Carmen kan sindsdien op tijd haar lening aflossen en ook zij heeft een bron van inkomsten voor het levensonderhoud van haar kinderen. Op dit moment heb ik nog een klein atelier, maar beetje bij beetje hoop ik dat het zal groeien. Gelukkig heb ik niet naar de mensen om mij heen geluisterd, die zeiden dat het me niet zou lukken. Wat ben ik blij dat ik mijn angsten heb overwonnen en dat ik vertrouwen heb gehad in mezelf en in mijn kunnen. Dit jaar in december ben ik klaar met het afbetalen van mijn schuld op de bank en ik denk erover na om nog een lening aan te gaan om een coverlockmachine te kopen.

Lieve Marianne, dit alles zou niet mogelijk zijn geweest zonder jouw steun en de steun van donateurs. Als wij niet de naaiopleiding hadden kunnen volgen, zouden we nooit een eigen naaiatelier hebben kunnen starten, zouden we geen bron van inkomen hebben en zouden we nog steeds worden uitgebuit zoals veel werkende vrouwen zonder opleiding. Heel erg bedankt voor

het realiseren van onze droom, we zijn jullie eeuwig dankbaar.

Slotwoord door Marianne

De huidige coronacrisis maakt de problemen van de kinderen en hun ouders nog groter. Zelfs als het virus hen niet treft, zal de ellende enorm zijn. Zoals een van de moeders van onze kinderen zei: "Dit virus zal ons uithongeren voor het ons ziek maakt". De rugzakjes van de moeders van onze kinderen zitten al van kinds af aan vol verhalen van pijn en lijden. Ze hebben geen herinneringen aan een gelukkige jeugd, integendeel zelfs, ze herinneren zich alleen de angst en het lijden die ze moesten doorstaan. Helaas maken al deze kenmerken van materieel gebrek, maar bovenal het gebrek aan het uiten van emoties en gevoelens, dat hun kinderen nieuwe slachtoffers zijn van een geschiedenis die zich generatie op generatie, keer op keer, herhaalt.

Een van de belangrijkste doelstellingen van Kinderen van de Zon is om deze pijnlijke levenscirkels te doorbreken en om aan deze nieuwe generatie de kans te geven op een ander en beter leven; een nieuw begin met nieuwe levensverhalen, een nieuwe toekomst voor hen en voor hun ouders. De kinderen en jongeren van deze gezinnen hebben het recht om meer te kennen in hun leven dan alleen maar gebrek aan alles en om te lijden onder de ellende van huiselijk geweld en geestelijk- en seksueel misbruik. Door de huidige problematiek, de coronapandemie, die de hele wereld in haar greep heeft, en de quarantaine, is het gebrek aan middelen en mogelijkheden in de gezinnen van de kinderen nog zwaarder voor hen. Zij hebben thuis geen ruimte om te genieten, te spelen en zich te ontspannen en om de quarantaine het hoofd te kunnen bieden. Daarom is het dringend noodzakelijk om deze generatie en deze

bevolking te helpen, want zoals altijd biedt geboren worden in een "wie van armoede" minder kansen en creëert grotere ongelijkheidsverschillen, pijn en verdriet. Hieruit zullen jullie begrijpen hoe ongelofelijk dankbaar wij zijn met jullie warme steun en we hopen dan ook dat we meisjes zoals Adriana, maar ook Norma, Ana Rosa, Katy en nog velen meer, een opleiding kunnen bieden, zodat zij een nieuw begin met nieuwe levensverhalen kunnen maken. Mede namens het bestuur wens ik jullie warme Kerstdagen en ik hoop dat de zon in het Nieuwe Jaar weer voor iedereen gaat schijnen. Marianne.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Ten name van

Stichting Kinderen van de Zon,

Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkings-overeenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie: www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2022.

Marianne Schepers-van Weert.